

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΟΔῳ ΦΑΕΣΣΑ: ΑΡ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΒΛΗΡΟΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἕως Ἰουλίου
Ἐν τῷ ἔσωτ. δρ. 0. Ἐν τῷ ἔξωτ. δρ. 2ρ. 8

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δηλώσεις. — Αἱ περὶ τιμῆς θεωρίαι τῶν συγχρόνων πόλων, ὑπὸ Μιχαήλ Γ. Γαλανοῦ. — Τιμολόγιον Ἀναστασίου Ἐρημίου ἐπὶ τοῦ ἀγγελικοῦ νόμου. Α' ταπεινοφροσύνη, Β' πένθος μετανόιας. — Ἱερωνόμου Οἰκονόμου Μεγασηλαϊτοῦ. Περὶ τῆς σχέσεως ζώντων καὶ νεκρῶν. Πρόλογος περὶ τῆς διατριβῆς. — Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν μουσικὴ. — Μέτρα τῆν Μεγάλῃς Ἐκκλησίας περὶ κατωτέρου Κλήρου. — Ἐκκλησιαστικὴ κίνησις ἐν Ρωσσίᾳ. — Ἐκ τῶν τοῦ Χρυσοστόμου (κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν), Γυνὴ μεθύουσα. Ἄνθρωπος μεθύων. Ἡ ἄθυμία. — Οἱ διδάζοντες εἰς τὰς Λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως κατὰ τὴν προεχθρῆ ἑβδομάδα. — Κυριακὴν Ἀποστολικὴν καὶ Εὐαγγελικὴν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ Κ. Α. Διαλεγοῦ.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Α'.) Ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ συνεδριάσει τὸ Διοικητ. Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου τῆς Ἀναπλάσεως ἀπεφάσισεν ὅπως ὁ διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ κ. Μιχ. Γ. Γαλανὸς ἐπιναλάβῃ τὰς εἰς τὰς ἐπαρχίας περιοδείας του πρὸς Ἱδρυσιν Τμημάτων καὶ διδασκαλείων τοῦ θείου λόγου. Τὸν κ. Μ. Γαλανὸν ἀπουσιάζοντα θίγει ἀναπληροῦν τῇ Διευθύνσει, κατ' ἀπόφασιν ὡσαύτως τοῦ Συμβουλίου, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ κ. Νικόλαος Γ. Γαλανός, διὰ τὸν ὁποῖον τὸ ταμεῖον τοῦ Συλλόγου δὲν θὰ ἐπιβαρύνηται μὲ ἰδικαιτέραν ἀμοιβήν. Οἱ ἀπανταχοῦ ἀνταποκριταὶ καὶ συνδρομηταὶ τῆς Ἀναπλάσεως παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωσι τοῦ λοιποῦ πᾶσαν ἐπιστολήν καὶ ἀποστολήν, ἀφορῶσαν τὸ περιοδικόν, εἰς ὄνομα τοῦ διευθυντοῦ κ. **Νικόλαου Γ. Γαλανοῦ**.

Β'.) Ἐπαναλαμβάνομεν ἐπὶ εἰς τὰς στήλας τῆς Ἀναπλάσεως οὐδεμίαν διατριβὴν θὰ δημοσιεύηται ἀντικειμένη ἀμείωσις ἢ ἱμμίωσις, καθόλου ἢ ἐν μέρει, εἰς τοὺς ἄρους τῆς ἑλευθέρας ἐν Τουρκίᾳ κυκλοφορίας.

Γ'.) Ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὅρον προπληρωμῆς, πέμπονται ἀπὸ τῆς παρουσίας δημοσιεύσεως, οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντες τρεῖς τόμοι Ἀναπλάσεως, πρὸς μὲν τοὺς ἐν τῷ ἰσωτερικῷ ἀντὶ δρ. πρεσβύτιοντα καὶ πέντε, πρὸς δὲ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. εἴκοσι καὶ πέντε. Ἡ ἀποστολὴ γίνεται ἀπαραιτήτως ἐπὶ συστάσει, τὰ δὲ ταχυδρο-

μικὰ εἰς βάρος τῶν ἀγοραστῶν, καὶ προπληρωτῶν καὶ ταῦτα, εἴνε δὲ μὲν τὸ ἰσωτερικὸν δρχ. μὲν καὶ λεπτὰ ὀγδοήκοντα ἐννέα, διὰ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν δρ. ἔξ καὶ λεπτὰ ὀγδοήκοντα καὶ πέντε.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως).

Αἱ ΠΕΡΙ ΤΙΜΗΣ ΘΕΩΡΙΑΙ ΤῶΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΠΩΛΩΝ

Ἀναγιγνώσκων τις πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων δημοσιογράφων εἰς τὰ περὶ τιμῆς φιλοσοφικὰ φλυαρήματά των, ἔνοιόθλον τὸ κακόν, τὸ ὅποιον ἀπίλυσεν κατὰ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ψευδοπαιδεία ἀθρησκός, καὶ ἡμεριδογραφία, ἥτις ἠθέλησεν νὰ ἐπιδείξῃ τὸ πνεῦμά της ἐν τῇ ἀρνήσει πάσης ἀρχῆς ὑπερκοσμίου καὶ πάσης ἠθικῆς τάξεως.

Δὲν ἔχουν ἴσως αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γυναῖκες, οὐδὲ σκοπεύουν ποτὲ νὰ λάβουν, ἀφοῦ αἱ φυσικαὶ τῶν ἀνάγκαι εὐρίσκουν τὴν ἱκανοποίησίν των καὶ ἑκτός τοῦ γάμου. Οὕτως ἐκείθησάν ποτε περὶ τιμῆς, ἐνῶ ἀπέναντί των ἡμινοβόλων οἱ σιμνοὶ ὀφθαλμοὶ ἠγαπημένης θυγατρὸς των. Ἄλλὰ δὲν ἔχουν ἀδελφάς; Δὲν ἔχουν κόρας συγγενεῖς; Δὲν ἔχουν, ἢ δὲν ἔχον τούλάχιστον μητέρας;

Ἐὰν δὲν ἤξευρα τὸν ἀκαμπτὸν καὶ ἀτριπτὸν νόμον τοῦ ἀμεταβλήτου τῶν εἰδῶν, θὰ ἰπίστασα ὅτι πολλοὶ τῶν νεωτέρων κοινωνιολόγων καὶ φιλοσοφικῶν μας εἴνε γεννήματα πιθήκων, ἢ ὄνων, ἢ κυνῶν. Διότι κυριαρχεῖ τὸση κτηνωδία καὶ βδελυρία εἰς τὰς σκέψεις των καὶ τὰ αἰσθηματά των, καὶ διακρίνει τὸση ἀνάδεικα τοὺς ἐξωτερικευμένους στοχασμοὺς των καὶ τὰ ἐκδηλούμενα ἰνστικτά των, ὥστε δυσκολεῖσθαι νὰ δεχθῶ ὅτι τὰ ὄντα αὐτὰ ἠγνώρισάν ποτε τὴν τιμὴν καὶ φιλόστοργον ἀγκάλην γυναικός—μητρός.

Κατ' αὐτοὺς ἡ τιμὴ δὲν εἴνε σταθερὰ καὶ ἐνιαία ἠθικὴ ἀρχή, ἢ αὐτὴ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἄλλὰ τί εἴνε; Ἀρχὴ καὶ ἐνοία σχετικὴ, ποικίλλουσα κατὰ τόπους, κατὰ καιροὺς, κατὰ φυλάς, κατ' ἡλικίας καὶ νεῦρα καὶ κύτταρα καὶ ἄτομα. Σὺ θεωρεῖς οὕτω τὴν τιμὴν ἰγὼ ἄλλως.

και άλλος πάλιν διαφορετικά· και ούτω καθεξής. Πώς αληθεύει; Όλοι, και κανείς. Διότι αλήθεια γενική, μία, ή αυτή, δεν υπάρχει δια την τιμήν. Τι δέ εινε μόνον; Δοξα- σίαι και συναισθήσεις άτομικαί και μερικαί. Έπομένως ή τιμή εινε άρχή, την όποια διέπει ό νόμος τής άναρχίας.

Μή τούτο δέν λήγει και ό νόμος Τρεάστ εις την Τιμήν του Σούδεγμαν; Και ή ιστορία και ή πείρα δέν βεβαιώ- νουν ότι τό έδώ έντιμον εινε άτιμον άλλαχού; Ίδου από- δειξεις άκαταμάχητος ότι ή τιμή δέν εινε έννοια όμοια δια πάντας, ούδ' έχει την άξίαν της έν έαυτή, ούδέ ύφίσταται άντικειμενικώς, άλλ' εινε κατασκευασμα αυθίκετον των καιρών, των τόπων, των φυλών, των άτόμων, μη ύποκει μενον εις την αύτην πάντοτε σταθμην και εις τό αυτό μέτρον.

Θεωρία άνήθικος, άλλά και θεωρία μωρά.

Και πρώτον μωρά.

Μέ τό να υπάρχουν πολλαί και έναντία δοξασίαι δι' έν ζήτημα, έπεται τάχα ότι δέν εινε αλήθεια δι' αυτό;

Άρρων δέν ήτο μόνον ό ειπών «ούκ έστι Θεός». Άλλοι ήρνθήσαν την πραγματικότητα της ύπάρξεως και αύτου του κόσμου και αύτου του ανθρώπου. Έπεται λοιπόν εκ τούτου ότι ή ύπαρξις και κόσμος και άνθρωπου δέν εινε αλήθεια έχουσα άντικειμενικήν ύπόστασιν, άλλ' ότι κανονί- ζεται καταρτικώς εκ του έγκεφάλου, όστις όμολογεί και άποφατικώς εκ του έγκεφάλου, όστις άρνείται;

«Η γη κινείται»· «ή γη δέν κινείται». Και αί δύο θεωρίαι είχαν τους όπαδούς των. Έπεται λοιπόν εκ τούτου ότι δια τό ζήτημα της κινήσεως ή της άκινήσεως της γής δέν ύπάρχει μια αλήθεια, άλλά και κινείται άμα και δέν κινείται αύτη αναλόγως των περι αύτης θεωριών, ατινες εκ- περιέονται από των διαφόρων έγκεφάλων;

Η κοινή τής άνωρόπότητος συνείδησις, σύμφωνος με τον γραπτόν νόμον του Θεου, θεωρεί έγκλημα την συκοφαντίαν. Τούτο δέν έμποδίζει πολλούς συκοφάντας να έξασκώσι τό έργον τούτο ως νόμιμον, και να καυχώνται πολλάκις δια την περι αύτό έπιτηδειότητά των. Έπεται λοιπόν εκ τούτου ότι δέν ύπάρχει αληθής χαρακτήρ δια την συκοφαντίαν, ότι αύτη εινε και δέν εινε έγκλημα, μόνον και μόνον διότι ύπάρχουν και φαύλοι, οτινες την μεταχειρίζονται εις την ύπηρεσίαν των παθών των;

Άρσται και δολοφόνοι άφαιρούσι πολλάκις την ζωήν των άλλων, χωρίς κόμμειαν της συνειδήσεως των τύψιν. Έ- πεται λοιπόν εκ τούτου ότι ό φόνος εινε και δέν εινε έγκλη- μα, ότι ή ζωή ή ανθρώπινη δέν αποτελεί δικαίωμα, και ότι ό κρεουργήσας ένα ή έκάτον εινε έν τω δικαίω του προσβάλ- λων ότι δέν έείπραξεν έγκλημα, επειδή κατά τό Ιδικόν του τό κεφαλί και τά Ιδικά του τά ένστικτα τό φρονέειν εινε πράξις θεμιτή;

Και έν τις συνελάμβανεν όπαδόν τινα του κόμητος Τράστ, και δεσμείων αυτόν τον ένέκλειεν εις δυσάνυμον τό- πον εν συγχρόνως ώριζεν ως τόπον σιτισμού του, εις έπιμε- τρον δε τον ήμειβε καθ' έκάστην με έκάτον ραβδισμούς, θεω- ρών κατά την κεφαλήν του πάντα ταύτα ως μη ένέχοντα τίποτε τό άξιοκατάκριτον, ό Τραστίζων φιλοσοφικός θα έ-

δίχετο την δικαιολογίαν ταύτην, και θα θιείωρει ότι ό έρά- στης εινε άθής, διότι κατά την ιδίαν αυτού δοξασίαν έλα- αι άνωτέρω πράξεις δέν έχουν τον έγκληματικόν χαρακτήρα, τον όποιον άλλα κερύελα αποδίδουν εις αυτάς;

«Ω! Και κολούνηαι άν έστερον τους ώμους σας, έρριπε να έντραπήτε, ταλαίπωροι, δια τόσην φρονών κενότητα, των όπειαν θ' άπηξίου να μοιρασθή μαζί σας και αυτό τον κόκρον τό γένος. Έάν ό περιφημος Παλαθρας ήτο λογίας μόνον, εις τον ύπερβάλλετε τόσον, ώστε άναμφιβύβως, εν σημερον έζη, θα πος έφερεν εύλαβώς τό σχήμα, άναγνωρίζων εις σας άξίωμα τεύλιχιστον συνταγματαρχών του.

Έκχύνετε ένα σωρόν μωρολογημάτων, παλαιών και όδα- δότων, και καμάρωνετε πως τάχα διαδίδετε νέας ιδέας και προσφέρετε τά φρεσκότερα προϊόντα της σοφίας και έπιστή- μης του αιώνος μας. Άλλ' ότι τό στόμα σας βγαζει εις έξαρσματα ήλικίας ύπερόσχιλιων έτών, και έχρειάζεται ή Ιδική σας άναισθησία δια να μη άντιλαμβάνηται την άπό- ρητον βρώμαν των. Οι σοφισται της εποχής του Σωκράτους ιδογματίζον ότι μέτρον πάντων χρημάτων άνθρωπος· αυ- τοί ήσαν οι ειπόντες ότι φύσις δέν εινε τι αληθής ή ψευδής, δικαίον ή άδικον, άλλ' ότι ύπάρχουν άπλώς ύποκειμενικαί δοξαι, συνεπεί τών όποιων αλήθεια, ήθική, δικαίον εινε εν- νοιαί άνάλογος προς την ιδέαν, την όποιαν ό καθείς έχει δι' αυ- τάς. Ταύτα άνέπτυσαν ό Πρόδικος ταύτα έδίδασκεν ό Γερ- γίας· ταύτα επνελάμβανεν ό Πώλος μαστιγούμενος από την έξοχον ειρωνείαν του Σωκράτους· και ταύτα έφρόνον έλοι οι διεφθαρμένοι φιλαρχοι και ή σάπια των καιρών των τότε νεολαία, τά εκδράσματα και τά κατακαθίσματα της έλλη- νικής διαφθορας.

Και σημερον αί άναρχικαί περι τιμής θεωρίαι και αί περι αυτής παλάβραι, αί όποιαι τόσον συγχινώσι πολλούς λογίους νέους της ελληνικής πρωτεύουσας, εις ήμοίαν χρεωστούνται καταπτωσιν και χρεωκοπίαν και έξαχρείωσιν πνεύματος και ήθους. Ό σύγχρονος ύλισμός επαναλαμβάνει τάς μωρολογίας των άρχαίων σοφιστών, και οι Πώλοι της εποχής μας τάς άσπαζονται προθύμως, διότι τό μέν κενόν της κεφαλής των δέν δύνανται να τάς κρίνη, τά δε διεφθαρμένα ένστικτά των τάς εύρίσκουν προσφιλείς. Ό ύλιστής Βύγνερ εινε ό ειπών ότι ή μοιχεία δέν εινε έγκλημα, διότι ήθική πράγματι δέν ύπάρ- χει, άφού ποικίλλει κατά την κεφαλήν και τά γούστα του καθενός, ό ιδιος δε ίσχυρίσθη, ότι ή άμβλυοσις και ή παιδο- κτονια δύνανται να εινε πράξεις άθωόταται και θεμιταί. Και οι έν Έλλάδι άκούουθαι του δέν έχουσι γνάμην διαφορετικήν.

Άλλ' εκ της ποικιλίας και της έναντιότητος των πλα- νών ακολουθεί πράγματι ότι αλήθεια δέν ύπάρχει; Παρά τάς άνωρόπινους πλάνας και άγνοίας ύπάρχει αλήθεια φυσική, αλήθεια μηχανική, αλήθεια τεχνική. Η ύπαρξις βεβαίων νόμων και ενεργειών φυσικών, και αί τόσαι λειτουργούσαι μηχανικαί έφευρέσεις και τέχναι, μαρτυρούσι την άντικειμέ- νικήν ύπαρξιν της αληθείας των, ήτις τίποτε δέν χάνει, και εν έκαστομύρια άμαθών ή πεπληγημένων άμισθητήσων αυτήν. Διότι ό άνθρωπίνος έγκεφαλος δέν εινε πηγή και κέν- τρον της αληθείας, άλλ' όργανον τό όποιον όφείλει να την έρευνη και την μανθάνη, την δε άξίαν του πιστοποιεί ή

ΤΙΜΟΟΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

«Ο Κύριος ήμών Ίησους Χριστός παραδίδων προς τοις μαθηταίς του και δι' αυτών προς όλους τους ανθρώπους τον τελειότατον ήθικόν νόμον, τον όποιον όστις θέλει να φυλάττη και έπραμόζη εις τον βίον του, δύνανται να γίνη πνευματι- κώς τέλειος και να όμοιάση προς τον Θεόν, ήρχισεν να δηλήθ ής εξής :

Α'.

ΤΑ ΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ

«Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι· ότι αυτών έστιν ή βασιλεία των ούρανών».

Ερμηνεία

Εύτυχεις εινε εκείνοι οι άνθρωποι, οι όποιοι συναισθάνο- μνοι μέσα εις την ψυχήν των, ότι εις άμαρτωλοί και δια τό τούτο πτωχοί από τό έλεος και την χάριν του Θεού, και ότι δέν δύνανται από τον έζυτόν των να σωθούν, προσέρχον- ται με ταπεινοφροσύνην εις τό έλεος του Θεού και ζητούν με όλην των την καρδίη την χάριν του να τους καθύρησιν από την άμαρτίαν και να τους ένδυναμόσση να παύσουν να πράτ- τουν τό κακόν, να πράττουν δε πάντοτε τό άγαθόν. Εινε δε εύτυχεις, διότι θα έχουν τό δικαίωμα να εισέλθουν εις την βασιλείαν των ούρανών, όπου ύπάρχει ή αιώνιος εύφροσύνη και άγχλλίσις.

Β'.

ΠΕΝΘΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

«Μακάριοι οι πενθούντες, ότι αυτοί παρακληθήσονται».

Ερμηνεία

Εύτυχεις οι λυπούμενοι, διότι αυτοί θα παραγορηθούν. Εύτυχημένοι εινε εκείνοι οι άνθρωποι, οι όποιοι εν ή συναι- σθάνονται της έλειπής άμαρτωλής κατάστασιν της ψυχής των, εν ή με ταπεινοφροσύνην προσέρχονται εις τό έλεος του Θεού, λυπούνται συνάμα μέσα εις την καρδίη των, και με δάκρυα παρακαλουν τον Θεόν να τους συγχωρήσση δια τά άμαρτήματά των. Εινε δε εύτυχισμένοι, διότι, άφού λάβουν δια την αληθινήν κτύτην μετανοιών των τό δικαίωμα να εισέλθουν εις την βασιλείαν των ούρανών, ή λύπη των αυτή θα μεταβληθ ή εις αιώνιον χαράν, και δια παραγορησ των θα λάβουν τά ούράνια παντοτεινά άγαθά, άλλότατοι μόνοντες μέσα εις την δόξαν του Θεού. Η χαρά δε και ή παραγο- ρία αυτών, θα άρχιση από τον έπί γής βιον των, διότι, άφού δια της αληθούς μετανοίας καθυρισθώσι θα έχουν παν- τοτε ειρήνην και εύχαρίστησιν έντός της ψυχής των, μέγα- λην ύπομονήν εις τάς Ολίψεις και πειρίας του βίου, θα άγα- πάνται από τον Θεόν, και θα τιμώνται από τους άγαθούς ανθρώπους.

Βελ. Η. Γαλανός.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ 'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΒΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Είς τήν Α' ἐν Ἀθήναις παρά τήν Ἱερῶν
Σύνοδον 7—8 μ.μ.
Κυριακή 11 Ὀκτωβρίου Κ. Διαλησμάς
Τετάρτη 14 » Ἀρχιμ. Τιμ. Ἀναστασίου
Σαββάτω 17 » Κ. Διαλησμάς

Είς τήν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας
Ἐδρήνης 4 1/2—5 1/2 μ.μ.
Κυριακή 11 Ὀκτωβρίου Ἀρχιμ. Τιμ. Ἀναστασίου

Είς τὸ ἐν Πειραιεὶ Τμήμα τῆς Ἀναπλάσεως
ἐν τῷ Ἁγίῳ Νικολάῳ
Κυριακή 11 Ὀκτωβρίου 4 1/2—5 1/2 μ.μ. Ἰγν. Μοσχάκης

Ἐν τῷ Ζακυνθίῳ Ὁρφανοτροφείῳ
Πέμπτη 15 Ὀκτωβρίου 7—8 Ζήσιμος Τυπάλδος
Σαββάτω 17 » 7—8 Δημ. Παπαδόπουλος.

Είς τὰς φυλακὰς Συγγιῶν
Παρασκευῆ 16 Ὀκτωβ. 3 1/2—4 1/2 π.μ. Τ. Ἀναστασίου

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
Τῆς 18ης Ὀκτωβρίου 1898.

Τὰ τῆς αὔριον Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπε εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς με-
τεπομένης, ὅπως περιέχονται ἐγκαίρως εἰς χεῖρας πάντων.

Κείμενον.

Ἄδελφοι, 16 εἰδότες εἶτε οὐ δικαιούται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου, ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ, καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου· διότι οὐ δικαιώθησεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ. 17 Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ, εὐρίθνημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ, ἅρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο. 18 Εἰ γὰρ ἂ κατέλυσεν, ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἐμαυτὸν συνίστημι. 19 Ἦ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω. 20 Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἱμοῖ Χριστοῦ· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἐαυτὸν ὑπὲρ ἑμοῦ. (Γαλάτας 6' 16—20).

Ἡ ἔννοια τοῦ ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος.

Σημ. Ἐπειδὴ ἡ παράφρασις τοῦ ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος τῆς 18 Ὀκτωβρίου ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον τῆς 6 Σεπτεμβρίου, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα δημοσιεύεται ἀντὶ παραφράσεως μόνον ἡ ἔννοια τῆς περικοπῆς.

Τὸ σημερινὸν ἀποστολικὸν ἀνάγνωμα διδάσκει α') εἰ δὲ ἡ δικαιοσύνη τοῦ ἀνθρώπου προέρχεται ἐξ ἐκ τῶν ἔργων τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, ἀλλ' ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· β') εἰ δὲ ἡ δικαιοσύνη δὲν προέρχεται ἐκ τῆς πίστεως, ὁ Χριστὸς θὰ ἦτο ὑπηρέτης τῆς ἁμαρτίας καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ παραβάται τοῦ νόμου καὶ ἁμαρτωλοὶ· γ') εἰ δὲ ὁ Παῦλος διήγει καὶ πνευματικῶς καὶ σωματικῶς ὡς ἐὰν εἶχεν ἀποθάνῃ αὐτός, καὶ ὡς ἐὰν ἐξῆ ἐντός του αὐτοῦ ὁ Χριστὸς· οὕτω δὲ πρέπει νὰ ζῆ καὶ πᾶς Χριστιανός.

α' Ἐπειδὴ, λέγει, οἱ ἐξ Ἑβραίων πιστοὶ ἐγνώρισαν εἰ δὲν δικαιούται ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν ἔργων τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, ἐὰν δὲν εἶχεν πίστιν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ τοῦτο καὶ αὐτοὶ οἱ ἔχοντες τὸν μωσαϊκὸν νόμον ἐπίστευσαν εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, διὰ νὰ δικαιωθῶσιν ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐξ ἐκ τῶν ἔργων

ἕνα διατάσσει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος· διότι οὐδεὶς ἄνθρωπος θὰ δικαιωθῇ ἐκ τῶν ἔργων τοῦ νόμου.

β' Διότι, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη προέρχεται ἐκ τῶν ἔργων τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, ἐπειδὴ οἱ ἐξ Ἑβραίων Χριστιανοὶ ἀφῆκαν τοὺς τύπους καὶ τὰς τελετὰς τοῦ νόμου τοῦτου καὶ ἐζήτησαν νὰ δικαιωθῶσιν ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς συμπέρασμα θὰ ἠκολούθει εἰ πάντες οὗτοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ ἀπόστολοι, ἔγειναν παραβάται τοῦ νόμου καὶ ἁμαρτωλοὶ καὶ εἰ ὁ Χριστὸς ἔγεινεν ὑπηρέτης τῆς ἁμαρτίας! καὶ ὁ Παῦλος δὲ, ὅστις εἶχε διδάξῃ εἰ δὲν ἰσχύει πρὸς σωτηρίαν ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, ἐὰν κατόπιν ἐδιδάσκον εἰ δὲν ἔνευ αὐτοῦ δὲν δύναται ἡ πίστις νὰ φέρῃ τὴν σωτηρίαν, ἐπειδὴ θὰ ἐκτιζε πάλιν εἰ εἶχε καταργήσῃ, διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης θὰ συνίστα τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὡς παραβάτην.

γ' Ἀλλ' ὁ Παῦλος διδάσκει εἰ ἕκαστος σφίζεται διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ σταυρωθέντα Χριστόν· πρέπει ὅμως κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Παύλου καὶ πᾶς Χριστιανός νὰ εἶχῃ ἀπόφασιν καὶ σταυρὸν ἐν ἀνάγκῃ νὰ ὑπομείνῃ, διὰ νὰ μὴ ἀπειθήσῃ εἰς τὸν Χριστόν· πρέπει νὰ μὴ ζῆ πλέον αὐτός· νὰ μὴ διευθύνῃ πλέον τὴν ζωὴν του σύμφωνα μὲ τὰς ἰδίας καὶ τὰς ὁρέξεις του ἀλλ' ἐντός αὐτοῦ πρέπει νὰ ζῆ ὁ Χριστός· πρέπει δηλαδή νὰ διευθύνῃ τὴν ζωὴν του σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ· πᾶσαι δὲ τὰς πράξεις του τὰς σχετιζομένας μὲ τὴν σωματικὴν ζωὴν πρέπει νὰ τὰς ἐνεργῇ συμφώνως καὶ ἀκολουθῶν πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπακοὴν εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἠγάπησεν πάντα ἄνθρωπον, καὶ ὅστις παρέδωκεν εἰς θάνατον τὸν ἑαυτὸν τοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν ἑκάστου.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
Τῆς 18ης Ὀκτωβρίου 1898.

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναϊν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Ἰκάνοι, καὶ ὄχλος πολλός. Ὡς δὲ ἤγγισεν τῇ πόλιν τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκυῖα, υἱὸς μονογενῆς τῆ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ ἦν χήρα· καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἰκάνθη σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος, εἰσπλάγχθη σὺν αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε. Καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοφοῦ· οἱ δὲ βαστάζοντες ἕστησαν· καὶ εἶπε· Νεανίσκα, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρός, καὶ ἤρξατο λαλεῖν· καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἐπίθε δὲ φόβος ἅπαντα, καὶ ἐδύξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες· Ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ οἱ ἐπισκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαόν αὐτοῦ. (Λουκ. 7' 11—16.)

Ἐξηγητικὴ παράφρασις.

Ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἤρχετο εἰς μίαν πόλιν, τῆς ὀνόματι τὸ ὄνομα ἦτο Ναϊν· μὲ αὐτὸν συνεβάδιζον εἰς Ἰκάνον πλῆθος οἱ μαθηταὶ του, ἠκολούθει δὲ καὶ πολλὸς ὄχλος. Ὅτε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ πολυπληθὴς συνοδεία του ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν τῆς πόλεως, κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐξέπερον ἐκ τῆς πόλεως κομιζόντες εἰς τὸ νεκροταφεῖον τὸ λείψανον ἑνὸς νεκροῦ νεανίσκου, τὸν ὁποῖον εἶχε μονάκριβον υἱὸν ἡ μήτηρ του, ἡ ὀνομα ἦτο καὶ χήρα. Μὲ τὴν μητέρα ἀκολουθῶσαν τὸ λείψανον ἦτο καὶ ἰκάνος λαὸς τῆς πόλεως. Ἡ συνοδεία τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ συνοδεία τοῦ νεκροῦ συνήντησαν. Ὅτε δὲ εἶδεν ὁ Κύριος τὴν χήραν μητέρα κλαίουσαν, εἰσπλάγχθη δι' αὐτὴν καὶ εἶπεν εἰς αὐτὴν· Μὴ κλαῖε. Καὶ προσελθὼν ἐπίθεσε τὸ νεκροτάφιστον· ἐστάθησαν τότε ἐκεῖνοι, ὅτινες τὸν ἐκράτουν, καὶ εἶπε· Νεανίσκα, εἰς σοὶ λέγω· Ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρός, καὶ ἤρχισεν νὰ ὁμιλῇ. Καὶ τὸν ἔδωκεν εἰς τὴν μητέρα του. Πάντες δὲ κατεκυριεύθησαν ἀπὸ φόβου, καὶ ἐδύξαζον τὸν Θεόν, καὶ ἔλεγον εἰς μέγας προφήτης ἔχει ἀναδειχθῆ μεταξὺ ἡμῶν, καὶ εἰ ὁ Θεὸς ἐπισκέψῃ τὸν λαόν του.

Κ. Α. Διαλησμάς.